

SPRAWOZDANIE Z DZIAŁALNOŚCI
PROKURATORII GENERALNEJ SKARBU PAŃSTWA
W OKRESIE OD DNIA 1 STYCZNIA 2007 R.
DO DNIA 31 GRUDNIA 2007 R.

Warszawa, marzec 2008 r.

1. PODSTAWY PRAWNE DZIAŁALNOŚCI PROKURATORII GENERALNEJ SKARBU PAŃSTWA.

1.1 USTAWA Z DNIA 8 LIPCA 2005 R. O PROKURATORII GENERALNEJ SKARBU PAŃSTWA.

Aktem prawnym określającym pozycję ustrojową i zasady funkcjonowania Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa – dalej jako „Prokuratoria Generalna” – jest ustawa z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (Dz. U. Nr 169, poz. 1417, z późn. zm.), dalej jako „Ustawa”. Określa ona zadania jednostki i jej organizację, oraz status prawny radców Prokuraturii Generalnej.

Prokuratoria Generalna powołana została do ochrony praw i interesów Skarbu Państwa. Jest ona, obok sądów i prokuratury, jednym z państwowych organów ochrony prawnej. Państwo – w ujęciu prawa prywatnego Skarb Państwa – uczestnicząc w obrocie cywilnoprawnym potrzebuje, tak jak każdy podmiot, stałej i profesjonalnej obsługi prawnej. Celem działania Prokuraturii jest zapewnienie Skarbowi Państwa fachowej pomocy prawnej nie tylko w sferze *dominium* (zastępstwo procesowe przed sądami oraz wydawanie opinii prawnych), ale także w innych obszarach działalności publicznej (udział w procesie tworzenia prawa).

Zgodnie z przepisem art. 8 ust. 1 Ustawy zastępstwo procesowe Skarbu Państwa przez Prokuratorię Generalną jest obowiązkowe, jeżeli wartość przedmiotu sprawy przewyższa kwotę 1.000.000 zł. Wykonuje ona także wyłączne zastępstwo Skarbu Państwa przed Sądem Najwyższym. Prokuratoria Generalna jest także władna przejąć wykonywanie zastępstwa procesowego Skarbu Państwa w każdej toczącej się sprawie sądowej, bez względu na wartość przedmiotu sporu, jeżeli wymaga tego ochrona ważnych praw lub interesów Skarbu Państwa.

Przepisy wykonawcze do Ustawy.

Uzupełnienie przepisów Ustawy stanowią wydane na jej podstawie akty wykonawcze, a mianowicie:

- 1) wydane na podstawie art. 25 ust. 1 Ustawy Zarządzenie Nr 115 Prezesa Rady Ministrów z dnia 15 listopada 2005 r. sprawie nadania statutu Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (M.P. Nr 70 z późn. zm.);
- 2) wydane na podstawie art. 43 ust. 2 Ustawy rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 2005 r. w sprawie wysokości wynagrodzenia zasadniczego i stawek dodatku funkcyjnego dla radców i starszych radców Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (Dz. U. Nr 265, poz. 2211 z późn. zm.);
- 3) wydane w związku z treścią art. 72 Ustawy rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 2005 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie zasad wynagradzania pracowników niebędących członkami korpusu służby cywilnej zatrudnionych w urzędach administracji rządowej i pracowników innych jednostek (Dz. U. z Nr 265, poz. 2212);
- 4) wydane na podstawie art. 42 ust. 7 Ustawy rozporządzenie Ministra Skarbu Państwa z dnia 13 lutego 2006 r. w sprawie kryteriów i trybu dokonywania oceny kwalifikacyjnej radców i starszych radców Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (Dz. U. Nr 33, poz. 234);
- 5) wydane na podstawie art. 16 ust. 2 Ustawy rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 lutego 2006 r. w sprawie określenia wzoru stroju urzędowego radców Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa biorących udział w rozprawach sądowych (Dz. U. Nr 41, poz. 277);
- 6) wydane na podstawie art. 15 ust. 4 Ustawy rozporządzenie Ministra Skarbu Państwa z dnia 2 marca 2006 r. określające wzór legitymacji służbowej radcy Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (Dz. U. Nr 41, poz. 276);
- 7) wydane na podstawie art. 84 ust. 7 Ustawy rozporządzenie Ministra Skarbu Państwa z dnia 2 marca 2006 r. w sprawie szczegółowego trybu przeprowadzania konkursu na stanowisko radcy Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (Dz. U. Nr 42, poz. 286);
- 8) wydane na podstawie art. 25 ust. 2 Ustawy zarządzenie Ministra Skarbu Państwa z dnia 3 marca 2006 r. w sprawie sposobu i trybu przygotowania i prezentowania stanowisk Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa w sprawach o istotnym znaczeniu dla ochrony praw

- lub interesów Skarbu Państwa (M.P. Nr 19, poz. 205);
- 9) wydane na podstawie art. 44 ust. 4 Ustawy rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 marca 2006 r. w sprawie dodatku za wieloletnią pracę przysługującego radcom i starszym radcom Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (Dz. U. Nr 42, poz. 279);
 - 10) wydane na podstawie art. 25 ust. 4 Ustawy rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie zakresu i trybu współdziałania Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa przy wykonywaniu zastępstwa procesowego Skarbu Państwa z podmiotami reprezentującymi Skarb Państwa (Dz. U. Nr 46, poz. 330).

1.2 STATUS PRAWNY PROKURATORII GENERALNEJ SKARBU PAŃSTWA

Prokuratura Generalna Skarbu Państwa jest państwową jednostką organizacyjną. Należy ją zaliczyć do kategorii organów państwowych *sui generis*. Ustawa stanowi jeden z aktów wykonujących konstytucyjny nakaz regulacji instytucji Skarbu Państwa (art. 218 Konstytucji RP) – jakkolwiek Prokuratura Generalna nie jest konstytucyjnym organem państwa.

1.3 ZADANIA PROKURATORII GENERALNEJ SKARBU PAŃSTWA

Ustawa przewiduje trzy podstawowe obszary działalności Prokuraturii Generalnej:

- po pierwsze, wykonywanie zastępstwa procesowego Skarbu Państwa;
- po drugie, wydawanie opinii prawnych;
- po trzecie, udział w procesie tworzenia prawa.

Zgodnie z przepisem art. 4 ust. 1 Ustawy do zadań Prokuraturii Generalnej w zakresie zastępstwa procesowego należy:

- wyłączne zastępstwo procesowe Skarbu Państwa przed Sądem Najwyższym;
- zastępstwo procesowe Skarbu Państwa przed sądami powszechnymi, wojskowymi i polubownymi;
- zastępstwo Rzeczypospolitej Polskiej przed sądami, trybunałami i innymi organami orzekającymi w stosunkach międzynarodowych.

Wyłączne zastępstwo procesowe Skarbu Państwa przed Sądem Najwyższym, wynikające z art. 4 ust. 1 pkt 1 Ustawy, obejmuje sprawy, w których Sąd Najwyższy rozpoznaje środki zażalenia – skargi kasacyjne lub zażalenia – a także przedstawiane Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia przez sądy drugiej instancji zagadnienia prawne. Wyłączny charakter zastępstwa Prokuraturii Generalnej oznacza, że jedynie radcowie Prokuraturii Generalnej mogą w imieniu Skarbu Państwa sporządzić skargę kasacyjną lub zażalenie rozpatrywane przez Sąd Najwyższy. Skargi kasacyjne lub zażalenia sporządzone przez radców prawnych lub adwokatów wykonujących czynności zastępstwa na podstawie pełnomocnictwa udzielonego przez kierowników jednostek organizacyjnych Skarbu Państwa są przez Sąd Najwyższy odrzucane bez ich rozpoznania.

Zastępstwo procesowe przed Sądem Najwyższym stanowi istotną część działalności Prokuraturii Generalnej – umożliwiając ocenę poziomu zastępstwa procesowego wykonywanego przez wszystkie państwowe jednostki organizacyjne. Pozwala to z jednej strony na kształtowanie korzystnych dla Skarbu Państwa tendencji w orzecznictwie Sądu Najwyższego, z drugiej zaś strony – na bieżące korygowanie błędów popełnianych przez pełnomocników ustanawianych przez kierowników państwowych jednostek organizacyjnych.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 2 Ustawy do zadań Prokuraturii Generalnej należy zastępstwo Skarbu Państwa przed sądami powszechnymi, wojskowymi i polubownymi (należy zwrócić uwagę, iż przepis ten, po nowelizacji z dnia 16 grudnia 2005 r., nie obejmuje zastępstwa procesowego Skarbu Państwa przed sądami administracyjnymi). W praktyce zastępstwo to wykonywane jest przede wszystkim przed sądami powszechnymi, a zwłaszcza wydziałami cywilnymi oraz sądami gospodarczymi. Jak wynika z art. 8 Ustawy, zastępstwo procesowe Skarbu Państwa przez Prokuratorie Generalną jest obowiązkowe, jeżeli wartość przedmiotu sprawy przewyższa kwotę 1 miliona złotych, bądź jeżeli

sprawa dotyczy naprawienia szkody wyrządzonej przez wydanie lub niewydanie ustawy albo rozporządzenia Rady Ministrów.

Z art. 4 ust. 1 pkt 3 Ustawy wynika, iż do zadań Prokuraturii Generalnej należy zastępstwo Rzeczypospolitej Polskiej przed sądami, trybunałami i innymi organami orzekającymi w stosunkach międzynarodowych. Zgodnie z art. 7 Ustawy, w postępowaniach tych Prokuratura Generalna bierze udział na wezwanie właściwego organu władzy publicznej – obok tego organu.

Na podstawie art. 4 ust. 3 Ustawy Prokuratura Generalna może reprezentować przed Trybunałem Konstytucyjnym Radę Ministrów lub ministrów – na przykład w sprawach o stwierdzenie zgodności aktu prawnego wydanego przez Radę Ministrów lub ministra z Konstytucją RP.

Przepis art. 4 ust. 5 Ustawy wyraźnie rozstrzyga, że Prokuratura Generalna nie wykonuje zastępstwa procesowego państwowych osób prawnych.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 10 Ustawy, w sprawach dotyczących ważnych praw lub interesów Skarbu Państwa, Prokuratura Generalna, na wniosek podmiotu reprezentującego Skarb Państwa, wydaje opinie prawne, w tym opiniuje projekty umów.

Jak wynika z art. 4 ust. 1 pkt 5 Ustawy, do zadań Prokuraturii Generalnej należy również inicjowanie i opiniowanie projektów aktów normatywnych dotyczących spraw z zakresu gospodarowania mieniem Skarbu Państwa.

2. UTWORZENIE PROKURATORII GENERALNEJ SKARBU PAŃSTWA

Prokuratura Generalna utworzona została ustawą z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa, która w pierwotnym brzmieniu weszła w życie w dniu 14 września 2005 r. Merytoryczną działalność nowa jednostka rozpoczęła z dniem 15 marca 2006 r.

3. ORGANIZACJA PROKURATORII GENERALNEJ SKARBU PAŃSTWA

3.1 GŁÓWNY URZĄD PROKURATORII GENERALNEJ

Zgodnie z art. 22 ust. 3 Ustawy Główny Urząd Prokuraturii Generalnej z siedzibą w m.st. Warszawie wykonuje aktualnie zadania i czynności Prokuraturii Generalnej na terenie całego kraju.

Po dokonanej nowelizacji Ustawy utworzenie oddziałów Prokuraturii Generalnej jest fakultatywne – może to nastąpić w drodze zarządzenia Prezesa Rady Ministrów, wydanego na wniosek ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa (art. 22 ust. 2). Obecnie nie ma potrzeby powoływania oddziałów – zgodnie z przewidywaniami Pełnomocnika ds. organizacji Prokuraturii Generalnej zdecydowana większość spraw prowadzonych przez nową jednostkę toczy się przed sądami warszawskimi. W konsekwencji łączne koszty wszystkich wyjazdów służbowych radców Prokuraturii Generalnej wyniosły w roku 2007 r. ok. **140.000 PLN** (w tym wyjazdy służbowe zagraniczne – ok. 12.009 PLN) – podczas gdy przewidywany w uzasadnieniu rządowego projektu ustawy roczny koszt funkcjonowania oddziałów Prokuraturii Generalnej miał wynosić ok. **20.000.000 PLN**

3.2 ORGANIZACJA WEWNĘTRZNA PROKURATORII GENERALNEJ

Podstawowym aktem prawnym regulującym wewnętrzną organizację Prokuraturii Generalnej jest statut nadany Zarządzeniem Nr 115 Prezesa Rady Ministrów z dnia 15 listopada 2005 r. w sprawie nadania statutu Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (M.P. Nr 70, poz. 967, zm. z 2006 r. M.P. Nr 1, poz. 16 oraz Nr 13, poz. 178 oraz Nr 90, poz. 947; zm. z 2007 r. M.P. Nr 44, poz. 518).

Szczegółowy tryb wykonywania zadań i czynności w Prokuraturii Generalnej określa Regulamin wewnętrznego urzędowania wydany przez Prezesa Prokuraturii Generalnej zarządzeniem nr 010-1/06

z dnia 14 kwietnia 2006 r. (zm. zarządzeniami: nr 010-9/06 z dn. 1 sierpnia 2006 r.; nr 010-12/06 z dnia 24 października 2006 r.; nr 010-6/07 z dnia 12 marca 2007 r.; nr 10-8/07 z dnia 3 kwietnia 2007 r.; nr 10-14/07 z dnia 21 czerwca 2007 r.; nr 010-21/07 z dnia 19 października 2007 r.; nr 010-3/08 z dnia 22 lutego 2008 r.).

3.3 KIEROWNICTWO PROKURATORII GENERALNEJ SKARBU PAŃSTWA

W skład kierownictwa Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa wchodzi:

- 1) Prezes - dr Marcin Dziurda (powołany w dniu 22 marca 2006 r.);
- 2) Wiceprezes - Piotr Rodkiewicz (powołany w dniu 4 maja 2006 r.);
- 3) Wiceprezes - Iwona Gintowt-Juchniewicz (powołana w dniu 12 czerwca 2006 r.).

3.4 RADCOWIE I INNI PRACOWNICY PROKURATORII GENERALNEJ

Zgodnie z rządowym projektem ustawy Prokuratura Generalna miała docelowo zatrudniać ok. **525** osób, w tym 350 prawników oraz 175 pracowników administracyjnych i obsługi. Analiza realnych potrzeb nowej jednostki – w szczególności po dokonanej nowelizacji Ustawy – pozwala przyjąć, że faktyczne zatrudnienie w nowej jednostce będzie zdecydowanie niższe i nie powinno przekroczyć ok. **150** osób.

Dzięki temu, że – zgodnie z przepisami przejściowymi – Prokuratura Generalna prowadzi, co do zasady, jedynie sprawy wszczęte od dnia 15 marca 2006 r. (pozostałe zaś może stopniowo przejmować) rekrutacja nowych pracowników mogła zostać rozłożona w czasie.

Stan zatrudnienia w Prokuraturii Generalnej na dzień 31 grudnia 2007 r. przedstawiał się następująco:

- liczba etatów ogółem: **136,2**; w

tym:

- kierownictwo - **3**;
- radcowie i starsi radcowie Prokuraturii Generalnej – **77,6**;
- pozostali pracownicy merytoryczni – **8,3**;
- pracownicy administracyjni i obsługi – **47,3**;

Radcowie Prokuraturii Generalnej są osobami wykonującymi czynności zastępstwa procesowego w sprawach prowadzonych przez Prokuraturę Generalną w imieniu Skarbu Państwa. Ustawa w sposób wyczerpujący reguluje status prawny radców, tworząc *de facto* nowy zawód prawniczy. Zgodnie z przepisem art. 29 ust. 1 Ustawy radcą Prokuraturii Generalnej może być osoba, która:

- 1) posiada obywatelstwo polskie;
- 2) korzysta z pełni praw cywilnych i obywatelskich;
- 3) ukończyła wyższe studia prawnicze w Polsce i uzyskała tytuł magistra albo ukończyła zagraniczne studia prawnicze uznane w Polsce;
- 4) posiada uprawnienia radcy prawnego, adwokata lub notariusza albo zajmowała stanowisko sędziego sądu powszechnego, sędziego sądu wojskowego lub sędziego sądu administracyjnego albo stanowisko prokuratora;
- 5) nie była karana za umyślne przestępstwo lub przestępstwo skarbowe albo nieumyślne przestępstwo przeciwko obrotowi gospodarczemu;
- 6) jest nieskazitelnego charakteru i swym dotychczasowym zachowaniem daje rękojmię prawidłowego wykonywania zawodu radcy.

Wymóg wskazany w art. 29 ust. 1 pkt 4 nie stosuje się do osób, które:

- 1) posiadają tytuł naukowy profesora lub stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych lub
- 2) pracowały na stanowisku związanym z legislacją, nie niższym niż legislator lub specjalista do spraw legislacji, w urzędzie organu władzy państwowej przez co najmniej pięć lat.

Zgodnie z Ustawą, z chwilą zatrudnienia na stanowisku radcy Prokuraturii Generalnej radcowie prawni muszą zawieszać swe uprawnienia zawodowe, zaś adwokaci – skreślać się z listy adwokatów. Wiążą się z tym rygorystyczne zakazy dodatkowego zatrudnienia lub zarobkowania obowiązujące radców Prokuraturii Generalnej. Co więcej – w przeciwieństwie do występujących w drobniejszych i mniej skomplikowanych sprawach radców prawnych zatrudnionych w urzędach państwowych – radcowie Prokuraturii Generalnej nie mogą partycypować w wywalczonych i ściągniętych na rzecz Skarbu Państwa kosztach zastępstwa procesowego.

Wszystko to sprawia, że – zwłaszcza w obecnym okresie zdecydowanej poprawy koniunktury na rynku usług prawnych – wynagrodzenia i inne warunki zatrudnienia oferowane kandydatom na radców Prokuraturii Generalnej nie są konkurencyjne na rynku. Bardzo utrudnia to zatrudnianie osób, które mogłyby w odpowiedni sposób wykonywać czynności procesowe w sprawach prowadzonych przez Prokuraturę Generalną – najważniejszych z punktu widzenia ochrony praw i interesów Skarbu Państwa. Stanowi to dziś największe zagrożenie dla funkcjonowania Prokuraturii Generalnej.

Drugą grupę pracowników stanowią zatrudnieni w departamentach pracownicy merytoryczni – specjaliści i główni specjaliści. Dzięki wysokim kwalifikacjom wspierają radców Prokuraturii w wykonywaniu czynności służbowych – w szczególności w dziedzinach wymagających wiedzy specjalistycznej.

Kolejną grupę pracowników zatrudnionych w Prokuraturii Generalnej stanowią pracownicy administracji i obsługi. Należą do nich zarówno pracownicy *stricto* administracyjni – zajmujący się w szczególności sprawami organizacyjnymi, zamówieniami publicznymi oraz księgowością – jak i zatrudnieni w departamentach asystenci radców. Do zadań tych ostatnich należy wspomaganie radców w typowych czynnościach, takich jak przygotowywanie i powielanie dokumentów, przeglądanie akt, sporządzanie projektów prostszych pism.

3.5 PLAN FINANSOWY PROKURATORII GENERALNEJ SKARBU PAŃSTWA

W rozumieniu ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 249, poz. 2104, z późn. zm.) Prokuratura Generalna jest jednostką budżetową i prowadzi gospodarkę finansową na zasadach określonych w odrębnych przepisach dla państwowych jednostek budżetowych. Na podstawie przepisu § 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 5 maja 2006 r. w sprawie klasyfikacji części budżetowych oraz określenia ich dysponentów (Dz. U. Nr 80, poz. 558, ze zm.) Prokuratura Generalna Skarbu Państwa jest dysponentem części 74 budżetu państwa.

Zgodnie z ustawą budżetową na 2007 r. plan finansowy Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa wynosił **20.984.000 PLN**. Ze względu na konieczność przeznaczenia dodatkowych kwot na usługi doradcze w sprawach międzynarodowych plan wydatków Prokuraturii Generalnej został ograniczony o kwotę 4.600.000 PLN, która rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 11 grudnia 2007 r. w sprawie wydatków budżetu państwa, które w 2007 r. nie wygasają z upływem roku budżetowego (Dz. U. Nr 241, poz. 1760) została przeznaczona na wydatki niewygasające. Ostatecznie zatem plan wydatków Prokuraturii Generalnej w roku 2007 wyniósł **16.384.000 PLN**, z czego wydatkowano **15.974.318,65 PLN**.

4. ZASTĘPSTWO PROCESOWE WYKONYWANE PRZEZ PROKURATORIĘ GENERALNĄ¹

4.1 LICZBA SPRAW PROWADZONYCH W ROKU 2007

¹ W sprawozdaniu wykazano dane narastająco od dnia 15 marca 2006 r. do dnia 31 grudnia 2007 r. Dane dotyczące 2006 r. zostały podane według stanu na 31 grudnia 2007 r. po uprzedniej weryfikacji w stosunku do stanu na dzień 31 grudnia 2006 r. Tabełaryczne zestawienie danych obrazuje Załącznik 1.

Liczba spraw sądowych zarejestrowanych w Prokuraturii Generalnej do końca 2007 r. wyniosła ogółem **2 930** (w tym w 2007 r. - **1 740**).

Z tego:

- 1) przed Sądem Najwyższym – ogółem: **734**; w tym w 2007 r.: **507**;
- 2) przed sądami powszechnymi i polubownymi - ogółem: **2 158**; w tym w 2007 r.: **1 204**;
- 3) przed sądami i arbitrażami międzynarodowymi – ogółem: **38**; w tym w 2007 r.: **29**.

Łączna wysokość roszczeń w tych sprawach wyniosła około:

ogółem:	19 403 201 228 PLN	w tym w sprawach	12 146 986 540 PLN
	174 999 1834 USD	zarejestrowanych	19 389 398 USD
	115 910 361 EUR	w 2007 r.	113 617 282 EUR

Do końca 2007 r. liczba zakończonych spraw prowadzonych przez Prokuratorię Generalną wyniosła ogółem **1 046**.

Z tego:

- 1) przed Sądem Najwyższym – **367**;
- 2) przed sądami powszechnymi i polubownymi – **675**;
- 3) przed sądami i arbitrażami międzynarodowymi - **4**.

4.2 PODMIOTY ZASTĘPOWANE (PODMIOTY REPREZENTUJĄCE SKARB PAŃSTWA)

Wykonywanie zastępstwa procesowego przez Prokuratorię Generalną odbywa się „na rzecz” podmiotów reprezentujących Skarb Państwa w rozumieniu art. 9 ust. 1 Ustawy. I tak są to:

- organy władzy publicznej;
- państwowe jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej;
- organy jednostek samorządu terytorialnego;
- inne podmioty, którym powierzono wykonywanie zadań publicznych na podstawie ustaw lub porozumień.

Ogólna liczba podmiotów reprezentujących Skarb Państwa wynosi ponad trzy tysiące. Prokuratoria Generalna może wykonywać zastępstwo procesowe na rzecz każdego z tych podmiotów – w sprawach objętych wyłącznym lub obowiązkowym zastępstwem Prokuraturii Generalnej lub przejętych przez nią do prowadzenia.

Poniżej przedstawiona została liczba podmiotów, których najczęściej dotyczyły sprawy prowadzone przez Prokuratorię Generalną w roku 2007. W tabeli podana została liczba postępowań sądowych, w których wymienione podmioty występowały:

Minister Skarbu Państwa	446
Wojewodowie	309
Minister Finansów	193
Prezydenci miast	161
Starostowie	82
Sądy	81
Organy skarbowe	66
Minister Transportu i Budownictwa	45
Sejm	39
Minister Zdrowia	29
Jednostki Lasów Państwowych	26
Minister Budownictwa	23
Minister Gospodarki	23

4.3 SPRAWY PRZED SĄDAMI POWSZECHNYMI²

Liczba spraw prowadzonych przez Prokuratorię Generalną przed sądami powszechnymi i polubownymi wyniosła do końca 2007 r. - **2 158**.

Z tego:

- 1) liczba spraw skierowanych przeciwko Skarbowi Państwa - **1 976**;
- 2) liczba spraw z powództwa Skarbu Państwa – **179**;
- 3) liczba pozostałych spraw - **3**.

Suma wszystkich roszczeń zgłoszonych przeciwko Skarbowi Państwa, w sprawach prowadzonych przez Prokuratorię Generalną przed sądami powszechnymi wyniosła około:

- **16 484 355 332 PLN**
- **103 993 078 EUR**
- **79 389 399 USD**

Suma wszystkich roszczeń dochodzonych przez Skarb Państwa w sprawach prowadzonych przez Prokuratorię Generalną przed sądami powszechnymi wyniosła około:

- **1 248 460 003 PLN**
- **95 609 786 USD**

4.4 SKUTECZNOŚĆ PROKURATORII GENERALNEJ W ZAKRESIE ZASTĘPSTWA PROCESOWEGO

Zestawienie danych statystycznych dotyczących spraw zakończonych do końca 2007 r.

Liczba spraw zakończonych ogółem:	1 046
Liczba spraw wygranych ogółem:	586
Liczba spraw przeigranych ogółem:	50
Liczba spraw zakończonych w inny sposób (np. niezawarciem ugody):	410

Sprawy przeciwko Skarbowi Państwa:

Liczba spraw wygranych skierowanych przeciwko Skarbowi Państwa:	553
Suma roszczeń oddalonych od Skarbu Państwa:	ok. 2 217 508 419 PLN

Liczba spraw przeigranych skierowanych przeciwko Skarbowi Państwa:	43
Suma roszczeń zasądzonych od Skarbu Państwa:	ok. 33 766 022 PLN

Sprawy z powództwa Skarbu Państwa

Liczba wygranych spraw z powództwa Skarbu Państwa:	33
Suma roszczeń zasądzonych na rzecz Skarbu Państwa od pozwanych:	ok. 23 307 079 PLN 42 000 EUR

Liczba spraw przeigranych z powództwa Skarbu Państwa:	7
Suma roszczeń oddalonych w sprawach z powództwa Skarbu Państwa:	ok. 283 448 PLN

Koszty zastępstwa procesowego

Suma kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa:	ok. 556 059 PLN
---	------------------------

Suma kosztów zastępstwa procesowego od Skarbu Państwa:	ok. 86 945 PLN
---	-----------------------

² Zestawienia nie obejmują postępowań przez Sądem Najwyższym.

4.5 PEŁNOMOCNICZY ZEWNETRZNI

Zgodnie z przepisem art. 15 ust. 1 Ustawy wykonywanie zastępstwa procesowego Skarbu Państwa przed sądami, trybunałami oraz innymi organami orzekającymi zostało powierzone wyłącznie radcom Prokuraturii Generalnej. Jedyny przewidziany Ustawą wyjątek dotyczy spraw przed sądami, trybunałami lub innymi organami orzekającymi w sprawach wymagających znajomości prawa obcego albo procedur lub instytucji międzynarodowych (art. 17 Ustawy).

W tych sprawach Prokuratura Generalna może powierzyć zastępstwo w drodze umowy cywilnoprawnej radcy prawnemu, adwokatowi lub innej osobie uprawnionej do występowania w charakterze pełnomocnika procesowego. Udzielenie takiego pełnomocnictwa ma zatem charakter fakultatywny i uzależnione jest od każdorazowej decyzji Prezesa Prokuraturii Generalnej, który ocenia, czy Prokuratura jest w stanie prawidłowo bronić interesów Skarbu Państwa.

Jedno postępowanie, w którym udzielono pełnomocnictwa w roku 2006, nadal się toczy. W 2007 r. Prokuratura Generalna udzieliła jednego pełnomocnictwa na podstawie przepisu art. 17 Ustawy do reprezentowania Skarbu Państwa w sprawie z powództwa Vivendi S.A. z siedzibą w Paryżu oraz Vivendi Telecom International S.A. przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie Umowy pomiędzy Rządem Rzeczypospolitej Ludowej a Rządem Republiki Francuskiej z dnia 14 lutego 1989 r. w sprawie popierania i wzajemnej ochrony inwestycji.

5. GŁÓWNE OBSZARY PRACY PROKURATORII GENERALNEJ SKARBU PAŃSTWA W RAMACH ZASTĘPSTWA PROCESOWEGO SKARBU PAŃSTWA.

5.1 SPRAWY ARBITRAŻOWE I MIĘDZYNARODOWE

5.1.1 POSTĘPOWANIA ARBITRAŻOWE

Obecnie Prokuratura Generalna prowadzi lub koordynuje **16** arbitraży (13 samodzielnie oraz 3 na zasadach współpracy) z powództw przeciwko Skarbowi Państwa, wynikających z umów cywilnoprawnych, toczących się przed międzynarodowymi stałymi sądami arbitrażowymi, międzynarodowymi sądami arbitrażowymi *ad hoc* oraz sądami arbitrażowymi mającymi siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. W **11** (w tym 8 samodzielnie oraz 3 na zasadach współpracy) spośród tych spraw Prokuratura Generalna koordynuje lub wykonuje zastępstwo procesowe Skarbu Państwa – Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad w związku ze sporami dotyczącymi wykonania kontraktów na budowę odcinków autostrad oraz dróg krajowych. Są to arbitraże *ad hoc* rozstrzygane na podstawie regulaminu arbitrażowego Komisji ONZ ds. Międzynarodowego Prawa Handlowego (UNCITRAL), arbitraże toczące się przed Sądem Arbitrażowym przy Krajowej Izbie Gospodarczej w Warszawie, Sądem Arbitrażowym przy Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych Lewiatan a także arbitraże toczące się według regulaminu arbitrażowego Międzynarodowej Izby Handlowej w Paryżu. Łączna wartość przedmiotu sporu (kwot głównych) w powyższych sprawach wynosi: ok. **118 025 859 PLN** oraz ok. **22 959 935 EUR** (w tym o wartości ok. 1.500.000 EUR w sprawach prowadzonych samodzielnie oraz o wartości ok. 19 959 935 EUR w sprawach prowadzonych na zasadzie współpracy).

W 2007 roku zakończyło się jedno postępowanie arbitrażowe. Roszczenie o zapłatę 8.225.791,76 PLN spółki Hermann Kirchner Bauunternehmung GmbH skierowane przeciwko Skarbowi Państwa zostało oddalone. Jest to niewątpliwy sukces Prokuraturii Generalnej. Spór w tej sprawie powstał na tle inwestycji budowlanej, umowy na budowę południowej obwodnicy Torunia opartej się na międzynarodowych warunkach kontraktowych FIDIC. Znaczny stopień skomplikowania sprawy wymagał szczegółowej znajomości przepisów i praktyki międzynarodowej, a akta sprawy liczyły

kilkanaście tomów, przy czym znaczna część dokumentacji była sporządzona w językach obcych. Obrona praw i interesów Skarbu Państwa wymagała od radców Prokuraturii Generalnej prowadzących tę sprawę dużego nakładu pracy i poświęcenia.

Czynności zastępstwa w postępowaniach arbitrażowych prowadzonych przez Prokuratorię Generalną wykonują radcowie Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa we współpracy z pracownikami właściwych merytorycznie urzędów państwowych. W przypadku, gdy zachodzi konieczność wykonywania zastępstwa prawnego za granicą, obsługę prawną świadczą działające na zlecenie kancelarie prawne posiadające biura w danym państwie i zatrudniające prawników posiadających uprawnienia do występowania przed sądami danego państwa.

Prowadzenie przez Prokuratorię Generalną spraw arbitrażowych toczących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oznacza istotne oszczędności dla budżetu Państwa, gdyż dotychczas sprawy takie były w większości zlecane komercyjnym kancelariom prawnym, których stawki godzinowe w sprawach arbitrażowych wynoszą kilkaset euro.

5.1.2 EUROPEJSKI TRYBUNAŁ PRAW CZŁOWIEKA ORAZ TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Prokuratura Generalna w 2007 roku uczestniczyła w pracach międzyresortowego Zespołu do spraw Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, którego zadaniem jest wypracowywanie stanowisk Rządu w odniesieniu do komunikowanych skarg i wydawanych przez Trybunał wyroków, analizowanie zgodności z Konwencją najważniejszych projektów aktów prawnych, a także monitorowanie stanu realizacji Programu Działań Rządu. Radcowie Prokuraturii uczestniczą w pracach 3 podgrup powołanych w ramach tego Zespołu: do spraw skarg na naruszenie prawa własności, do spraw zapobiegania przewlekłości postępowań oraz podgrupy do spraw opracowywania propozycji dotyczących gwarancji praw ofiar. W ramach stałej współpracy z Pełnomocnikiem Ministra Spraw Zagranicznych Prokuratura Generalna brała udział w wypracowywaniu stanowisk Rzeczypospolitej Polskiej w toczących się przed Trybunałem postępowaniach. W szczególności współpraca ta obejmowała przygotowywanie projektów stanowisk, przeprowadzanie analiz zagadnień, których rozstrzygnięcie było konieczne do zajęcia stanowiska, zgłaszanie uwag dotyczących wnoszenia odwołań od wyroków ETPCz, a także udział w dyskusjach na temat sposobu wykonywania wyroków Trybunału.

Zaangażowanie Prokuraturii Generalnej w sprawach toczących się przed Trybunałem Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich polegało przede wszystkim na współpracy z organami administracji rządowej (w tym również z Urzędem Komitetu Integracji Europejskiej) w zakresie wypracowywania stanowisk bądź oceny skutków prawnych wybranych wyroków w krajowym porządku prawnym.

5.2 ODPOWIEDZIALNOŚĆ SKARBU PAŃSTWA ZA WADLIWE DECYZJE ADMINISTRACYJNE, PODATKOWE I CELNE.

Przepisy kodeksu cywilnego przyjmują odpowiedzialność Skarbu Państwa za szkody wyrządzone przez wadliwe decyzje administracyjne i podatkowe. Należy zauważyć – co podnoszone było już w sprawozdaniu Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa za rok 2006 – że zakres odpowiedzialności Skarbu Państwa na podstawie wyżej wymienionych przepisów jest najszerszy wśród systemów prawnych państw Unii Europejskiej. W 2007 r. Prokuratura Generalna Skarbu Państwa wykonywała zastępstwo procesowe w **399** sprawach dotyczących odpowiedzialności Skarbu Państwa za wadliwe decyzje, w tym za decyzje administracyjne (**321**), za decyzje podatkowe w zakresie nieprawidłowego naliczenia należności z tytułu podatku VAT, podatku akcyzowego i dochodowego, a także nieprawidłowości w procesie egzekucji zobowiązań podatkowych (**69**) oraz za decyzje celne (**9**). Łączna wartość wartości przedmiotu sporu w tego typu sprawach wynosiła około **3 104 344 134 PLN**. Zaznaczyć należy, że liczba spraw dotyczących roszczeń z tytułu odpowiedzialności Skarbu Państwa za decyzję stale wzrasta (w 2006 r. zostało wszczętych **172** sprawy, a w 2007 r. **227** spraw). Wynika to

m. in. z odejścia przez ustawodawcę od możliwości dochodzenia odszkodowania od organu, który wydał wadliwą decyzję administracyjną (uchylenie art. 160 Kodeksu postępowania administracyjnego), a otwarcie drogi do bezpośredniego dochodzenia takich odszkodowań na zasadach ogólnych przed sądami powszechnymi. W tego typu sprawach istotne było wskazanie przez Sąd Najwyższy (zob. m.in. wyrok SN z 4 października 2007 r., V CSK 251/07), że decyzja administracyjna może skrzywdzić tylko jej adresata, w związku z tym nie jest możliwe dochodzenie roszczeń odszkodowawczych przez podmioty w stosunku do których taka decyzja nie była skierowana. Konstruowanie bowiem takiej skargi przysługującej powodowi musiałoby mieć swoją odrębną podstawę w ustawie. W przeciwnym wypadku każde bezprawne działanie Skarbu Państwa tworzyłoby trudne do określenia obszary odpowiedzialności tego podmiotu. Ponadto w prowadzonych przez siebie procesach Prokuratoria Generalna podkreśla, że dochodzenie odszkodowania za wadliwą decyzję administracyjną w postępowaniu przed sądami powszechnymi wymaga wykazania spełnienia ogólnych przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej zawartych w Kodeksie cywilnym. Ustalenie bezprawnego charakteru rozstrzygnięć merytorycznych organów administracyjnych – w postaci stwierdzenia nieważności wydanych uprzednio decyzji lub stwierdzenia ich wydania z naruszeniem prawa – nie zawsze będzie zatem skutkowało zasądzeniem odszkodowania od Skarbu Państwa, jeżeli w danym przypadku nie można wykazać przesłanki w postaci wystąpienia szkody i związku przyczynowego.

5.3 ODPOWIEDZIALNOŚĆ ZA BEZPRAWIE LEGISLACYJNE

Przepisy kodeksu cywilnego dają również podstawy do odpowiedzialności Skarbu Państwa za tzw. bezprawie legislacyjne (wydanie aktu normatywnego, których niezgodność z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą stwierdzono we właściwym postępowaniu lub niewydanie aktu normatywnego, mimo istnienia obowiązku wydania takiego aktu). Również w tym przypadku jest to odpowiedzialność w szerokim zakresie.

W procesach dotyczących odpowiedzialności Skarbu Państwa za tzw. bezprawie legislacyjne Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa starała się wskazywać – i w tym zakresie orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego, jak i Sądu Najwyższego może być uznane za utrwalone – że art. 77 ust. 1 Konstytucji RP nie stanowi samodzielnej podstawy dochodzenia roszczeń odszkodowawczych i nie może być stosowany bezpośrednio. Prokuratoria Generalna podnosi także, że z treści art. 417 k.c. w jego brzmieniu przed 1 września 2004 r. nie da się wywieść odpowiedzialności Skarbu Państwa za bezprawie legislacyjne. Wynika to z art. 5 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 162, poz. 1692), który przewiduje prospective stosowanie art. 417¹ k.c., przewidującego możliwość odpowiedzialności Skarbu Państwa za tzw. bezprawie legislacyjne. Stanowisko takie znalazło poparcie w orzeczeniach Sądu Najwyższego zapadłych w 2007 r.

W zakresie odpowiedzialności Skarbu Państwa za bezprawie legislacyjne za niezwykle istotną należy uznać uchwałę Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2007 r. (III CZP 125/07), dotyczącą odpowiedzialności Skarbu Państwa z tytułu bezprawnie pobranych opłat za tzw. „karty pojazdu”. W sprawie tej Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że przepisy rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu były sprzeczne z Konstytucją i ustawą zwykłą, ale odroczył utratę terminu utraty mocy przez zaskarżone postanowienia o okresie sześciu miesięcy. Sąd Najwyższy uznał, że Skarb Państwa nie ponosi odpowiedzialności za szkody wyrządzone w czasie, gdy przepisy tego rozporządzenia, pomimo stwierdzenia ich niekonstytucyjności, dalej obowiązywały. W sprawie tej Prokuratoria Generalna skutecznie argumentowała, że z literalnego brzmienia art. 190 Konstytucji RP wynika, iż orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego uznające przepis za niezgodny z Konstytucją nie zmienia porządku prawnego ustanowionego przepisem ocenianym przez Trybunał Konstytucyjny - przed dniem wejściem w życie orzeczenia Trybunału.

W wypadku zaniechania legislacyjnego Prokuratoria Generalna starała się wykazywać, że warunkiem *sine qua non* odpowiedzialności Skarbu Państwa na zaniechanie legislacyjne jest stwierdzenie, że przepis prawa (Konstytucja lub ustawa) jednoznacznie formułuje obowiązek wydania aktu normatywnego. Obowiązek taki nie może być wyprowadzony w drodze wykładni dokonywanej przez sąd (por. np. wyrok SN z 5 grudnia 2007 r., I CSK 273/07, uchwała SN z 6 lipca 2006 r., III CZP 37/06).

W roku 2007 została także zakończona prawomocnie większość spraw z tytułu zaniechania legislacyjnego kierowanych przeciwko Skarbowi Państwa przez samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej z tytułu wprowadzenia do porządku prawnego tzw. „ustawy 203” (ustawę z dnia 22 grudnia 2000 r. o zmianie ustawy o negocjacyjnym systemie kształtowania przyrostu przeciętnych wynagrodzeń u przedsiębiorców oraz o zmianie niektórych ustaw i ustawy o zakładach opieki zdrowotnej, Dz. U. z 2001 r. Nr 5, poz. 45). Zagadnienie podmiotu odpowiedzialnego w tego typu sprawach rozstrzygnęła bowiem uchwała Sądu Najwyższego z dnia 30 marca 2006 roku (III CZP 130/05). Sąd Najwyższy stwierdził w niej, że w tego typu sprawach legitymację bierną ma Narodowy Fundusz Zdrowia co skutkowało stwierdzeniem braku odpowiedzialności Skarbu Państwa z tytułu działań legislacyjnych. W konsekwencji tak ukształtowanego orzecznictwa, w większości spraw publiczne zakłady opieki zdrowotnej cofnęły pozwy w stosunku do Skarbu Państwa bądź też powództwa w tym zakresie zostały oddalone. W żadnej z przejętych przez Prokuratorię Generalną spraw nie zapadło orzeczenie niekorzystne dla Skarbu Państwa.

W 2007 r. Prokuratoria Generalna prowadziła **419** spraw dotyczących tzw. bezprawia legislacyjnego, w których łączna wartość przedmiotu sporu wynosiła ok. **2 222 661 916 PLN**.

5.4 ROSZCZENIA REPRYWATYZACYJNE, W TYM DOTYCZĄCE TZW. GRUNTÓW WARSZAWSKICH

Niezwykle istotną grupę spraw prowadzonych przez Prokuratorię Generalną stanowią postępowania o odszkodowania za decyzje i inne akty nacjonalizacyjne i wywłaszczeniowe. W tej kategorii podstawowe znaczenie mają sprawy dotyczące „dekretu warszawskiego”. Pod tym pojęciem należy rozumieć roszczenia wysuwane pod adresem Skarbu Państwa oraz m. st. Warszawy na podstawie przepisów dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy (Dz. U. Nr 50, poz. 279), obowiązującego od dnia 21 listopada 1945 r. W 2007 r. Prokuratoria Generalna wykonywała zastępstwo procesowe w **205** sprawach dotyczących roszczeń wynikających z „dekretu warszawskiego”. Ogólna wartość roszczeń dochodzonych od Skarbu Państwa zastępowanego przez Prokuratorię Generalną wyniosła **1 216 997 805 PLN**

Na podstawie art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego dotychczasowy właściciel gruntu, prawni następcy właściciela, będący w posiadaniu gruntu, a jeżeli chodzi o grunty oddane na podstawie obowiązujących przepisów w zarząd i użytkowanie – użytkownicy gruntu mogli w ciągu 6 miesięcy od dnia objęcia w posiadanie gruntu przez gminę zgłosić wniosek o przyznanie na tym gruncie jego dotychczasowemu właścicielowi prawa wieczystej dzierżawy z czynszem symbolicznym lub prawa zabudowy za opłatą symboliczną. Przejście własności gruntów następowało z mocy prawa, z dniem wejścia w życie dekretu; grunty te stały się własnością gminy m.st. Warszawy. W przypadku wydania decyzji odmownej gmina miała obowiązek zaoferować uprawnionemu, w miarę posiadania zapasu gruntów - na tych samych warunkach dzierżawę wieczystą gruntu równej wartości użytkowej, bądź prawo zabudowy na takim gruncie (por. art. 7 ust. 4 dekretu warszawskiego.). Natomiast w razie niezgłoszenia wniosku lub też nieprzyznania prawa własności czasowej z jakichkolwiek innych przyczyn, gmina była zobowiązana do wypłaty byłemu właścicielowi odszkodowania.

Istota dochodzonych roszczeń sprowadza się do żądania odszkodowania z tytułu stwierdzenia na podstawie art. 156 § 1 k.p.a. nieważności decyzji administracyjnych odmawiających przyznania prawa

własności czasowej. Skarb Państwa reprezentowany jest w przedmiotowych sprawach przez Ministra Budownictwa, Wojewodę Mazowieckiego lub Prezydenta miasta stołecznego Warszawy.

Powodowie w większości wytaczanych powództw powołują się na przepis art. 160 § 1 k.p.a. w zw. z art. 5 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny i niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 162, poz. 1692), w myśl którego stronie, która poniosła szkodę na skutek wydania decyzji z naruszeniem art. 156 § 1 k.p.a. albo stwierdzenia nieważności takiej decyzji, służy roszczenie o odszkodowanie za poniesioną rzeczywistą szkodę, przy czym przepis ten odsyła do reguł odszkodowawczych zawartych w przepisach Kodeksu cywilnego.

Działania Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa skoncentrowane są na formułowaniu zarzutów faktycznych i prawnych kwestionujących odpowiedzialność Skarbu Państwa w tego typu procesach. Prokuratura Generalna, powołując się na zebraną w sprawie dokumentację, w szczególności dotyczącą planów zagospodarowania przestrzennego, na mocy dekretu warszawskiego, dowodzi, że dawni właściciele nie spełnili przesłanek z art. 7 ust. 2 dekretu między innymi z tego powodu, iż sposób korzystania z gruntu przez właścicieli nie dał się pogodzić z przeznaczeniem gruntu w myśl ówczesnie obowiązującego planu zabudowy.

W trakcie procesów Prokuratura Generalna podnosi także, iż wysokość odszkodowania za przejęte przez państwo nieruchomości winna uwzględniać ograniczenia prawne, którym podlegałyby nieruchomości budynkowe, gdyby nie doszło do ich przejęcia przez państwo – od wprowadzenia publicznej gospodarki lokalami w 1945 roku do dnia orzekania przez sąd. Zarzut ten uzasadniony jest tym, iż większość ówczesnych nieruchomości była obciążona powszechnym, publicznym prawem najmu. Stosunek najmu obciążający nieruchomość zmniejszał wartość nieruchomości, stąd też kwota odszkodowania za utraconą nieruchomość powinna być pomniejszona o wartość prawa najmu.

Ponadto, w trakcie procesów podnoszony jest zarzut nieuchronności wywłaszczenia na podstawie ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (Dz. U. z 1961 r. Nr 18, poz. 94) oraz na podstawie dekretu z dnia 26 kwietnia 1949 r. o nabywaniu i przekazywaniu nieruchomości niezbędnych dla realizacji narodowych planów gospodarczych (Dz. U. z 1952 r. Nr 4, poz. 31). Nieuchronność wywłaszczenia wpływa nie tyle na istnienie związku przyczynowego między przejęciem na własność tzw. gruntów warszawskich, ile na wysokość dochodzonego przez byłych właścicieli odszkodowania, ponieważ odszkodowanie ustalane jest wówczas według zasad wskazanych w tych aktach prawnych.

Prokuratura Generalna powołuje się również na przedwczesność żądania odszkodowania w sytuacji, gdy wniosek o przyznanie prawa własności czasowej (prawa użytkowania wieczystego) nieruchomości nie został rozpoznany przez Prezydenta m.st. Warszawy. Brak ostatecznego, uwzględniającego wszystkie etapy (przewidziane w art. 7 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy) rozstrzygnięcia co do wniosku o przyznanie prawa własności czasowej czyni wątpliwym skuteczne powoływanie się przez osoby uprawnione na fakt powstania szkody. Szkada musi bowiem istnieć już w momencie występowania z roszczeniem, a nie jako stan potencjalny, który może zaktualizować się w przyszłości.

Kolejnym argumentem podnoszonym przez Prokuraturę Generalną jest również bezpodstawność dochodzenia przez dawnych właścicieli utraconych korzyści, jako że szkoda poniesiona przez nich powstała przed dniem wejścia w życie Konstytucji RP.

Wśród postępowań reprivatyzacyjnych znaczą liczbę stanowią sprawy związane z nacjonalizacją dokonaną na podstawie ustawy z 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. Nr 3, poz. 17 ze zm.). Na mocy przepisów tej ustawy doszło do przejścia praw do przedsiębiorstw na rzecz Skarbu Państwa, czyli upaństwowienia sektora przemysłowego na obszarze całego kraju. Ustawa w stosunku do licznych typów przedsiębiorstw przewidywała przejęcie przez Państwo własności za odszkodowaniem. Odszkodowanie to miało być wypłacane właścicielom nacjonalizowanych przedsiębiorstw przede wszystkim w papierach

wartościowych, w terminie roku od dnia doręczenia im zawiadomienia w przedmiocie prawomocnego ustalenia wysokości przypadającego odszkodowania (art. 7 ustawy) a jego wysokość miały ustalać specjalne komisje w oparciu o kryteria wyrażone w art. 7 ust. 5 ustawy. Szczegółowe zasady obliczania oraz wypłacania odszkodowania miało ustalić rozporządzenie Rady Ministrów. Wykonywanie ustawy opierało się na wydawaniu indywidualnych aktów administracyjnych stwierdzających objęcie przez Państwo konkretnych przedsiębiorstw. Wyżej określone rozporządzenie nie zostało wydane, co uniemożliwiło wypłacenie odszkodowania właścicielom znacjonalizowanych przedsiębiorstw. Obecnie byli właściciele przedsiębiorstw występują do Skarbu Państwa o odszkodowanie powołując się między innymi na art. 77 Konstytucji RP oraz na obecnie obowiązujące przepisy kodeksu cywilnego regulujące odpowiedzialność Skarbu Państwa za szkodę wyrządzoną niezgodnym z prawem działaniem przy wykonywaniu władzy publicznej. Przepisy te weszły jednak w życie 1 września 2004 roku. Wśród nich znajduje się art. 417¹ § 4 k.c. stanowiący wyraźnie o odpowiedzialności Skarbu Państwa za zaniechanie legislacyjne. W tego typu sprawach Prokuratoria Generalna podnosi, że brak jest możliwości zastosowania przepisów, które weszły w życie w 1 września 2004 roku do stanów faktycznych z lat czterdziestych i pięćdziesiątych ubiegłego wieku. W tej kwestii wypowiedział się również Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 24 listopada 2005 roku (III CZP 82/05) stwierdzając, że zaniechanie wydania przez Radę Ministrów rozporządzenia przewidzianego w art. 7 ust. 4 i 6 ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejściu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw nie stanowiło podstawy roszczenia właściciela przejętego przedsiębiorstwa o odszkodowanie z tego tytułu. Zdaniem Prokuratorii Generalnej odpowiedzialność za szkody wyrządzone w latach powojennych można opierać tylko i wyłącznie na podstawie obowiązujących wówczas przepisów, które nie przewidywały odpowiedzialności Skarbu Państwa za zaniechanie legislacyjne. Prokuratoria Generalna wykonywała zastępstwo procesowe w **33** sprawach związanych z nacjonalizacją przemysłu. Łączna wartość przedmiotu sporu w tych sprawach wynosi około **563 338 711 PLN**.

Liczne roszczenia reprivatyzacyjne byłych właścicieli i ich następców prawnych wysuwane są w stosunku do Skarbu Państwa w związku z przeprowadzoną po II wojnie światowej reformą rolną. Prokuratoria Generalna w 2007 roku wykonywała zastępstwo procesowe w **40** takich sprawach. Dekret o reformie rolnej został wydany 6 września 1944 roku i wszedł w życie z dniem ogłoszenia. Dekret stanowił jeden spośród większej grupy aktów prawnych mających na celu przeprowadzenie reformy, której faktycznym skutkiem było zlikwidowanie majątków powyżej 50 ha ziemi uprawnej (w byłym zaborze pruskim, z uwagi na inną strukturę własnościową – 100 ha ziemi ogólnej) i ich przejście na własność Skarbu Państwa. W sprawach przeciwko Skarbowi Państwa byli właściciele występują najczęściej z powództwem o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym na podstawie art. 10 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece. Oprócz tego żądania wysuwane są ponadto roszczenia o wydanie nieruchomości, uzyskanie odszkodowania czy też zapłaty za bezumowne korzystanie z nieruchomości przez Skarb Państwa.

W tego typu sprawach podstawową kwestią jest ustalenie, czy określona nieruchomość podlegała dekretowi o reformie rolnej. Potwierdzenie przejścia przez Państwo nieruchomości następowało przez wpisanie Skarbu Państwa jako właściciela do księgi hipotecznej (gruntowej), na wniosek wojewódzkiego urzędu ziemskiego oparty na zaświadczeniu starosty, stwierdzającym, że nieruchomość ziemską jest przeznaczona na cele reformy rolnej; w świetle orzecznictwa to zaświadczenie nie było decyzją administracyjną. Brak stosownego zaświadczenia uniemożliwia dochodzenie roszczeń związanych z dekretem. Rozstrzygnięcie o wyłączeniu nieruchomości spod działania dekretu należy do właściwych organów administracyjnych a nie sądów powszechnych a procedura przewidziana w § 5 oraz 6 rozporządzenia z 1 marca 1945 r. nadal obowiązuje. Zgodnie z orzecznictwem niemożliwe jest również wzruszenie przed sądem powszechnym zaświadczenia o podleganiu przez nieruchomość reformie rolnej.

W przypadku zaś, gdy w późniejszym okresie w odniesieniu do określonej nieruchomości została wydana decyzja komunalizacyjna lub uwłaszczeniowa, sąd powszechny jest nią związany dopóki nie zostanie wydana późniejsza decyzja o charakterze kasatoryjnym, tzn. stwierdzająca nieważność lub

uchylająca wcześniejszą decyzję. Do czasu jej uchylecia pozostaje ona w obrocie prawnym, a do kognicji sądów cywilnych nie należy kwestia rozstrzygnięcia o ich zgodności z prawem. Łączna wartość przedmiotu sporu w sprawach związanych z reformą rolną z 1944 roku wynosi około **397 786 734 PLN**.

5.5 ROSZCZENIA ZABUŻAŃSKIE

Prokuratoria Generalna w 2007 r. zastępowała także wielokrotnie Skarb Państwa w sprawach dotyczących tzw. „roszczeń zabużańskich”. Pojęcie „spraw zabużańskich” (powszechnie używane w praktyce) oznacza sprawy z udziałem osób uprawnionych do otrzymania rekompensaty z tytułu pozostawienia nieruchomości poza obecnymi granicami Rzeczypospolitej Polskiej w związku z II wojną światową. W roku 2007 r. Prokuratoria Generalna wykonywała zastępstwo w **198** sprawach „zabużańskich”. Łączna wartość roszczeń dochodzonych w tego typu sprawach przeciwko Skarbowi Państwa zastępowanemu przez Prokuratorię Generalną wyniosła około **1 739 210 650 PLN**.

Na podstawie umów zawartych w 1944 r. pomiędzy Polskim Komitetem Wyzwolenia Narodowego z byłymi Socjalistycznymi Republikami Rad (Ukraińską, Białoruską i Litewską), państwo polskie zobowiązało się przyznać osobom, które zdecydowały się na przesiedlenie się z terenów dawnych kresów wschodnich na obecne terytorium Polski stosownej rekompensaty za mienie, które pozostawiły na tych terenach. Dotychczasowe ustawodawstwo ukształtowało tzw. prawo do zaliczenia umożliwiające takim podmiotom zaliczenie wartości nieruchomości pozostawionych na kresach wschodnich na poczet ceny nieruchomości nabywanych przez nich od Skarbu Państwa. Jako szkodę w orzecznictwie sądowym wskazywano obniżenie wartości takiego „prawa zaliczenia” ze względu na wprowadzenie do systemu prawa ustaw ograniczających możliwość realizacji prawa do zaliczenia. Przepisy te w zakresie, w jakim ograniczały prawa „zabużan” do zaliczenia zostały uznane za niekonstytucyjne na podstawie wyroków Trybunału Konstytucyjnego z dnia 19 grudnia 2002 r. (K 33/02) oraz z dnia 15 grudnia 2004 r., (K 2/04). Osoby dochodzące roszczeń powoływały się także na treść ugody zawartej przez Rząd Polski z Jerzym Broniowskim w związku z toczącym się przez Europejskim Trybunałem Praw Człowieka w Strasburgu procesem o naruszenie Europejskiej Konwencji Praw Człowieka (skarga nr 31443/96).

W procesach Prokuratoria Generalna skutecznie podnosiła brak podstaw prawnych dla wywodzenia tego typu roszczeń (por. wyrok SN z 12 stycznia 2007 r., IV CSK 318/06). Zarazem też Prokuratoria Generalna wskazywała, że mechanizm kompensacji z tytułu pozostawienia majątku na kresach wschodnich został ujęty w przepisach ustawy z 8 lipca 2005 r. o realizacji prawa do rekompensaty z tytułu pozostawienia nieruchomości poza obecnymi granicami Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 169, poz. 1418). Przepisy tej ustawy w sposób kompleksowy uregulowały nie tylko kwestie potwierdzania przysługującego „zabużanom” prawa do rekompensaty i jego wartości w odrębnym postępowaniu, ale rozszerzyły możliwość realizacji uprawnienia o świadczenie pieniężne, a także wprowadziły mechanizm waloryzacyjny, dostosowujący wartość rekompensaty do ewentualnych zmian powstałych do czasu realizacji uprawnienia. Pierwsze rekompensaty dla „zabużan” ze środków Funduszu Rekompensacyjnego zostały wypłacone w grudniu 2006 r. Można więc uznać, że ustawa z 8 lipca 2005 r. wyłączyła w ogóle roszczenia odszkodowawcze zabużan wobec Skarbu Państwa. Koncepcja ta znajduje potwierdzenie w judykaturze oraz doktrynie prawa. Dodać należy, że w niektórych sprawach rozpoznawanych przez sądy powszechne, w których Skarb Państwa reprezentowała Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa, nastąpiło odrzucenie pozwu z uwagi na administracyjny tryb dochodzenia obecnie tego typu roszczeń.

5.6 OBLIGACJE PRZEDWOJENNE

Sprawy dotyczące wykupu obligacji przedwojennych stanowią kategorię spraw, w ramach której Prokuratoria Generalna odnotowała znaczny wzrost liczby postępowań, w których wykonuje zastępstwo procesowe Skarbu Państwa. Problem obligacji przedwojennych wiąże się z faktem zaniechania ich wykupu przez Skarb Państwa po II wojnie światowej. Eskalacja roszczeń obecnych posiadaczy obligacji przedwojennych wiąże się przede wszystkim z wyrokiem Trybunału

Konstytucyjnego z dnia 24 kwietnia 2007 roku (SK 49/05), w którym Trybunał stwierdził, że art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny w zakresie, w jakim ogranicza dostęp do waloryzacji sądowej, zagwarantowanej w art. 358¹ § 3 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, w odniesieniu do zobowiązań pieniężnych powstałych przed dniem 30 października 1950 r., wynikających z obligacji emitowanych przez Skarb Państwa jest niezgodny z art. 64 ust. 1 i 2 (ochrona prawa własności) w związku z art. 32 ust. 1 (równość wobec prawa) Konstytucji. Jednocześnie w tym przypadku Trybunał odroczył utratę mocy obowiązującej zakwestionowanego przepisu o 12 miesięcy od dnia publikacji wyroku w Dzienniku Ustaw, tj. od 10.05.2007 r.

W sprawach związanych z obligacjami przedwojennymi wpłynęło do Prokuraturii Generalnej **210** wniosków o zawezwanie do próby ugodowej. W tego typu sporach ochrona interesów Skarbu Państwa polega m.in. na podnoszeniu zarzutu przedawnienia roszczeń posiadaczy obligacji przedwojennych.

5.7 ZASTĘPSTWO SKARBU PAŃSTWA PRZED SĄDEM NAJWYŻSZYM

Zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 1 Ustawy do Prokuraturii Generalnej należy wyłączone zastępstwo procesowe Skarbu Państwa przed Sądem Najwyższym.

Łącznie w latach 2006-2007 Prokuratura Generalna Skarbu Państwa wykonywała zastępstwo procesowe Skarbu Państwa przed Sądem Najwyższym w **734** sprawach, z czego **507** spraw wszczęto w 2007 r. W związku z tym radcowie Prokuraturii Generalnej w roku 2007 wnieśli **82** skargi kasacyjne i **262** odpowiedzi na skargi kasacyjne. Prokuratura Generalna wniosła również **21** odpowiedzi na skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (w pozostałych sprawach Prokuratura Generalna uczestniczyła w postępowaniach zażaleniowych lub postępowaniach wywołanych przedstawionymi Sądowi Najwyższemu zagadnieniami prawnymi).

Prokuratura Generalna zajmowała też stanowisko w postępowaniach wszczętych na skutek przedstawienia Sądowi Najwyższemu zagadnień prawnych. W 2007 r. zapadło wiele istotnych dla Skarbu Państwa uchwał Sądu Najwyższego wśród, których – oprócz już wspomnianych – wymienić należy przede wszystkim uchwałę Pełnego Składu Izby Cywilnej z 26 października 2007 r. III CZP 30/07, w której Sąd Najwyższy uznał, że władanie cudzą nieruchomością przez Skarb Państwa, uzyskane w ramach sprawowania władztwa publicznego, może być posiadaniem samoistnym prowadzącym do zasiedzenia. Zasiedzenie takie jednak nie biegło, jeżeli właściciel nie mógł skutecznie dochodzić wydania nieruchomości (art. 121 pkt 4 w związku z art. 175 k.c.). Sąd Najwyższy przyjął wbrew dotychczasowej linii orzecznictwa, że władanie uzyskane przez Skarb Państwa w ramach sprawowania władztwa publicznego może być posiadaniem samoistnym prowadzącym do zasiedzenia.

Jak stwierdzono w sprawozdaniu Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracami Izby Cywilnej z działalności Izby Cywilnej Sądu Najwyższego w roku 2007, „coraz częściej w postępowaniu kasacyjnym występuje Prokuratura Generalna Skarbu Państwa. Współpraca z tą instytucją przebiega bardzo dobrze. Radcowie Prokuraturii w obszernych pismach procesowych (zwłaszcza w odpowiedziach na skargę kasacyjną) i wypowiedziach na posiedzeniach jawnych podnoszą liczne argumenty merytoryczne, które poszerzają zakres rozważań z korzyścią dla zapadających w Sądzie Najwyższym orzeczeń.

6. DZIAŁALNOŚĆ OPINIODAWCZA

Działalność opiniodawcza na rzecz administracji publicznej jest drugim, obok zastępstwa procesowego Skarbu Państwa, podstawowym zadaniem Prokuraturii Generalnej. Kompetencje Prokuraturii Generalnej w tym zakresie mają na celu zapewnienie państwowym jednostkom administracyjnym niezależnych i profesjonalnych opinii prawnych we wszystkich aspektach

działalności państwowej. Ochrona praw i interesów Skarbu Państwa nie odbywa się wyłącznie przed sądami i trybunałami, ale i w bieżącej działalności administracyjnej wykonywanej przez aparat urzędniczy. Podkreśleniem wagi i znaczenia opinii Prokuratorii Generalnej jest możliwość przyjęcia ich w sposób kolegialny tam, gdzie wymaga tego ochrona praw lub interesów Skarbu Państwa.

Opinia prawna wydana przez Prokuratorię Generalną nie ma szczególnej mocy prawnej i nie stanowi wiążącej wykładni prawa dla innych organów administracji. Mając jednak na względzie okoliczność, iż Prokuratoria Generalna jest wyspecjalizowanym organem państwa, wydawane przez ten organ opinie winny stanowić istotną pomoc w opracowywaniu przez inne organy państwowe własnych rozstrzygnięć i decyzji.

Zgodnie z przepisem art. 49a ustawy z dnia 23 grudnia 1994 r. o Najwyższej Izbie Kontroli (Dz. U. z 2001 r. Nr 85, poz. 937, ze zm.) jeżeli w toku kontroli powstanie wątpliwość wymagająca interpretacji przepisów prawnych związanych z ochroną praw lub interesów Skarbu Państwa dyrektor właściwej jednostki organizacyjnej Najwyższej Izby Kontroli lub upoważniona przez niego osoba może zwrócić się do Prezesa Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa o wydanie opinii prawnej w tej sprawie. W 2007 r. Najwyższa Izba Kontroli w jednym przypadku zwróciła się do Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa o wydanie opinii w sprawie interpretacji przepisów art. 130 ust. 1 w zw. z art. 129 ust. 5 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603 ze zm.).

W 2007 r. wpłynęło **111** wniosków o wydanie opinii. Prokuratoria Generalna wydała łącznie **97** opinii prawnych. Najwięcej wniosków o wydanie opinii złożyły następujące podmioty:

Lp.	PODMIOT	Liczba wydanych opinii
1.	Ministerstwo Finansów	33
2.	Ministerstwo Skarbu Państwa	14
3.	Ministerstwo Gospodarki	7

O wydanie opinii zwracały się również sądy, Ministerstwo Sportu, Ministerstwo Środowiska, Ministerstwo Transportu, Ministerstwo Budownictwa, Ministerstwo Sprawiedliwości, Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji, Urząd Komitetu Integracji Europejskiej, Inspektorat Ochrony Roślin i Nasiennictwa, Polski Komitet Normalizacyjny, Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad, jednostki podległe Ministrowi Obrony Narodowej, Zakład Inwestycji Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego, jednostki lasów państwowych, urzędy marszałkowskie, starostowie, urzędy miast, urzędy skarbowe, Zarządy Gospodarki Wodnej Główny, jednostki straży granicznej i Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

7. UDZIAŁ W TWORZENIU PRAWA (LEGISLACJA)

Kolejnym z zadań Prokuratorii Generalnej jest „inicjowanie i opiniowanie projektów aktów normatywnych dotyczących spraw z zakresu gospodarowania mieniem Skarbu Państwa” (art. 4 ust. 1 pkt 5 Ustawy). Należy jednak zwrócić uwagę, iż Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa, będąc państwową jednostką organizacyjną nadzorowaną przez ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa, nie posiada prawa inicjatywy ustawodawczej (art. 118 ust. 1 i 2 Konstytucji R.P.), ani nie jest uprawniona do bezpośredniego wnoszenia dokumentów rządowych do rozpatrzenia przez Radę Ministrów (§ 22 Regulaminu pracy Rady Ministrów). Akty normatywne mogą być inicjowane przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa za pośrednictwem ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa.

Działalność opiniodawcza Prokuratorii Generalnej w zakresie legislacji jest uzależniona od aktywności podmiotów opracowujących projekty dokumentów rządowych. Podmioty te, o ile projekt dotyczy spraw z zakresu gospodarowania mieniem Skarbu Państwa, mają obowiązek skierowania takiego projektu do zaopiniowania przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa (§12 ust. 4 Regulaminu pracy Rady Ministrów).

W 2007 r. wpłynęły **373** wnioski o opinie w sprawach legislacyjnych. Prokuratoria Generalna zaopiniowała **392** projekty dokumentów rządowych, w tym:

- 68 projektów ustaw,
- 11 projektów umów międzynarodowych,
- 64 projekty rozporządzeń Rady Ministrów,
- 17 projektów rozporządzeń Prezesa Rady Ministrów,
- 177 projektów rozporządzeń ministrów,
- 21 projektów uchwał Rady Ministrów,
- 5 projektów zarządzeń Prezesa Rady Ministrów,
- 11 projektów stanowisk Rady Ministrów do poselskich projektów ustaw,
- 4 projekty obwieszczeń ministra,
- 11 projektów innych dokumentów rządowych,
- 3 projekty aktów Unii Europejskiej.

W przedstawionych opiniach Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa koncentrowała się na zagadnieniach dotyczących materialnej i proceduralnej ochrony interesów Skarbu Państwa, a także spójności systemowej i poprawności legislacyjnej opiniowanych projektów aktów normatywnych.

Działalnością uzupełniającą wydawanie opinii prawnych w zakresie legislacji, powiązaną z inicjowaniem projektów aktów normatywnych oraz opiniowaniem tych aktów, było sygnalizowanie wątpliwości dotyczących niespójności bądź niejasności regulacji prawnych istotnych z punktu widzenia interesu Skarbu Państwa, a dostrzeżonych podczas analizy przedstawionych wniosków o sporządzenie opinii prawnych. Sugestie te zawarte były bądź bezpośrednio w opinii prawnej (w sytuacji, gdy adresat opinii władny był zainicjować działania legislacyjne), bądź były kierowane bezpośrednio do podmiotów kompetentnych do rozważenia zasadności wprowadzenia odpowiednich zmian normatywnych (w sytuacji, gdy adresat opinii nie był władny zainicjować działań legislacyjnych).

INFORMACJA STATYSTYCZNA O SPRAWACH PROWADZONYCH W PGSP

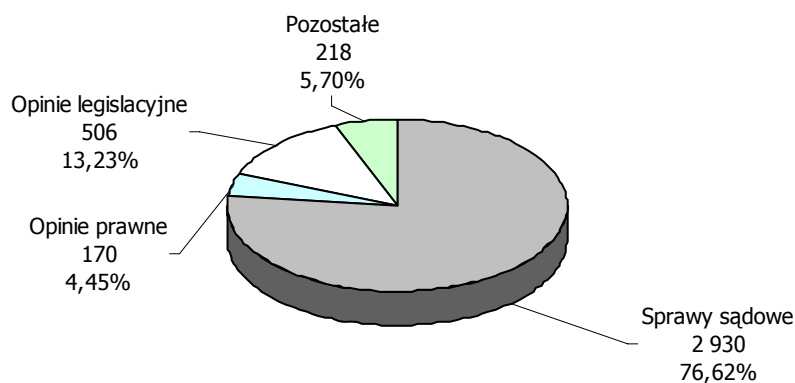
stan na dzień 31 grudnia 2007 r.

1. Sprawy zarejestrowane w PGSP

a. Wszystkie sprawy wg klasyfikacji zbiorczej

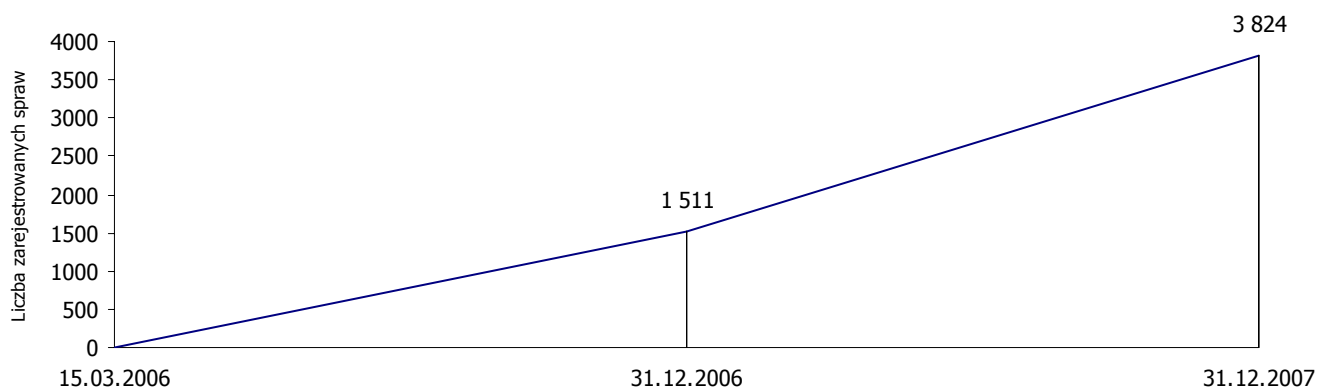
Typ spraw	Liczba spraw wg roku wszczęcia		
	2006	2007	RAZEM
Sprawy sądowe	1 190	1 740	2 930
Opinie prawne	59	111	170
Opinie legislacyjne	133	373	506
Pozostałe	129	89	218
RAZEM	1 511	2 313	3 824

Sprawy zarejestrowane w PGSP w latach 2006-2007

b. Dynamika wpływu spraw do PGSP

Dynamika wpływu spraw do PGSP w okresie 15.03.2006-31.12.2007

SPRAWY ZAREJESTROWANE W PGSP	Rok	Łączna liczba spraw	Miesiące rejestracji											
			01	02	03	04	05	06	07	08	09	10	11	12
	2006	1 511	0	0	102	182	196	76	210	188	124	205	109	119
	2007	2 313	120	116	134	114	141	152	201	182	234	311	370	238

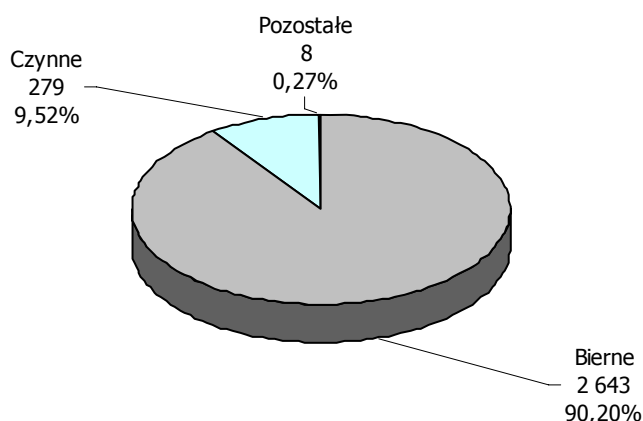
2. Sprawy sądowe wszczęte w PGSP

a. Liczba spraw wg typu bierna/czynna* z łączną wartością przedmiotu sprawy wg waluty

Typ wszczętych spraw	Liczba wszczętych spraw	Wartość przedmiotu sprawy w sprawach wszczętych		
		PLN	USD	EUR
Bierne	2 643	18 060 163 283,91	79 389 398,15	115 732 933,46
Czynne	279	1 317 405 062,94	95 609 785,72	177 427,12
Pozostałe	8	25 632 880,73	0,00	0,00
RAZEM	2 930	19 403 201 227,58	174 999 183,87	115 910 360,58

* Sprawy bierne: sprawy sądowe, w których Skarb Państwa występuje po stronie pozwanej.
Sprawy czynne: sprawy sądowe, w których Skarb Państwa występuje po stronie powodowej.

Sprawy sądowe wszczęte w PGSP w latach 2006-2007 wg typu spraw

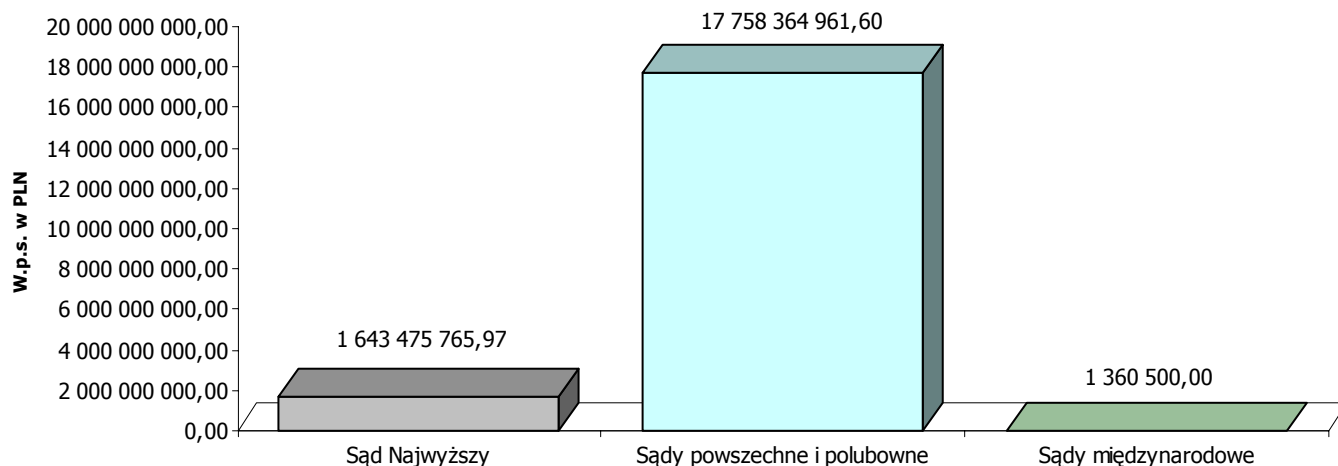

b. Liczba spraw wg typu sądu z łączną wartością przedmiotu sprawy wg waluty**

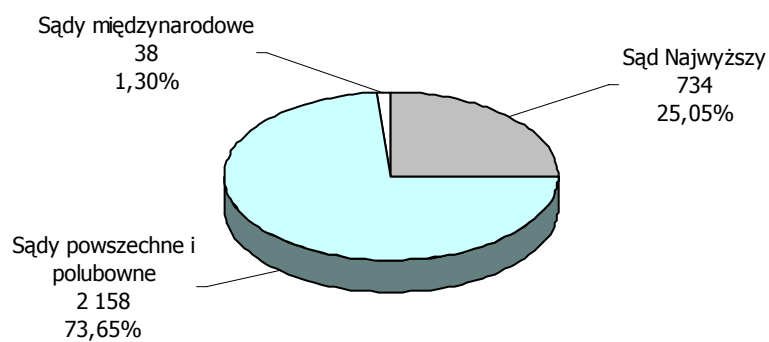
Typ sądu	Liczba wszczętych spraw	Wartość przedmiotu sprawy w sprawach wszczętych		
		PLN	USD	EUR
Sąd Najwyższy	734	1 643 475 765,97	0,00	0,00
Sądy powszechne i polubowne	2 158	17 758 364 961,60	174 999 183,87	103 993 078,35
Sądy międzynarodowe	38	1 360 500,00	0,00	11 917 282,23
RAZEM	2 930	19 403 201 227,58	174 999 183,87	115 910 360,58

** Wartość przedmiotu sprawy podano dla spraw biernych i czynnych łącznie.

Sprawy sądowe wszczęte w PGSP w latach 2006-2007 wg typu sądu i w.p.s. w PLN

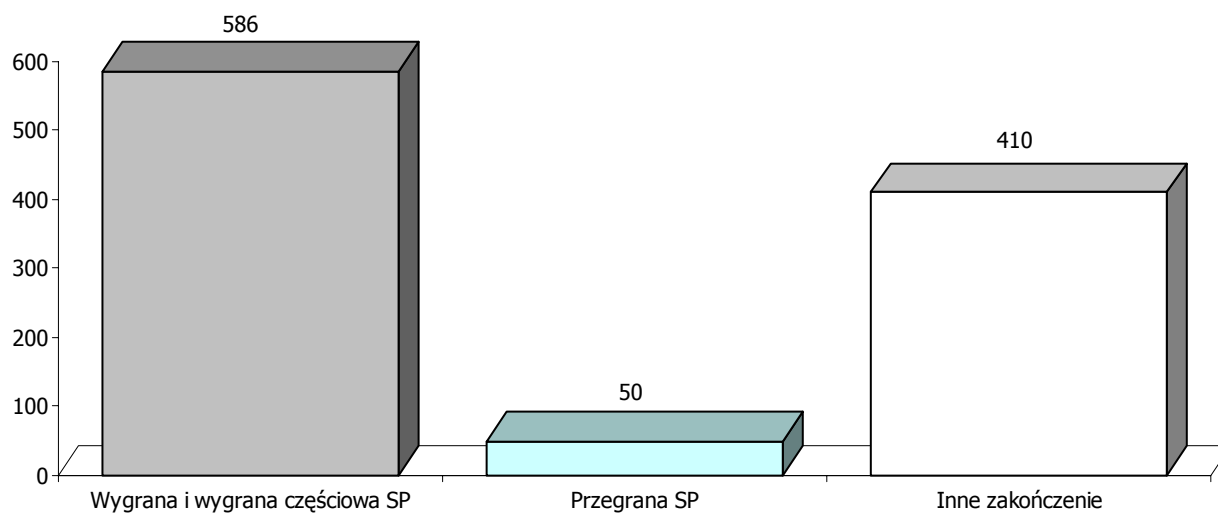
Sprawy sądowe wszczęte w PGSP w latach 2006-2007 wg typu sądu

3. Liczba spraw sądowych zakończonych w PGSP wg wyniku postępowania

Zbiorny typ wyniku postępowania	Liczba spraw zakończonych
Wygrana i wygrana częściowa SP	586
Przegrana SP	50
Inne zakończenie	410
RAZEM	1 046

Sprawy sądowe zakończone w PGSP w latach 2006-2007 wg wyniku postępowania

4. Wysokość kwot zasądzonych i oddalonych w sprawach sądowych zakończonych

Sprawy przeciwko Skarbowi Państwa	Kwota w PLN
Zasądzone roszczenia od SP	33 766 021,72
Oddalone roszczenia w sprawach przeciwko SP	2 217 508 418,37

Sprawy z powództwa Skarbu Państwa	Kwota w PLN
Zasądzone roszczenia na rzecz SP	23 307 079,20
Oddalone roszczenia w sprawach z powództwa SP	283 448,06

Dane dla spraw, w których kwoty określono w PLN.

